

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Ovenceká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 2 Az 22/2017 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížnosti domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2017, č. j. OAM-206/LE-LE05-K01-PD1-2014, jímž jí nebyla podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu dále („zákon o azylu“) prodloužena doplňková ochrana.

[2] Rozhodnutím č. j. OAM-206/LE-LE05-2014 ze dne 24. 2. 2015 nebyl stěžovatelce udělen azyl podle §§ 12, 13 a 14 zákona o azylu; byla jí udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na 24 měsíců. Dne 24. 1. 2017 podala žádost o prodloužení doplňkové ochrany s odůvodněním, že v případě návratu do vlasti bude vážně ohrožena na životě nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí. Při pohovoru před žalovaným dne 14. 2. 2017 mimo jiné uvedla, že se nemůže vrátit na Ukrajinu, protože je z Doněcka, kde je válka. Uvedla, že se v České republice úspěšně integruje, na Ukrajině nemá kde bydlet, nemá tam nemovitost a v Praze má byt a v něm teď bydlí; na Ukrajině nemá žádné zázemí, nikoho, na koho by se mohla obrátit o pomoc; dále uvedla, že v Doněcku vlastní byt spolu s matkou a sestrou; o byt se nikdo nestará, matka je důchodkyně a bydlí se sestrou stěžovatelky v Kyjevě; se sestrou není stěžovatelka v kontaktu, s matkou ano, ale matka jí nemůže pomoci, protože nemá vlastní prostředky a živí ji sestra. V České republice nemá žádné příbuzné ani majetek; teď bydlí na Praze 9, pokračuje ve studiu českého jazyka dvakrát týdně, nostrifikovala svůj ukrajinský vysokoškolský diplom. Má peníze z úřadu práce a také si hledá práci ve svém oboru, vzděláním je ekonom, pro začátek chodila do supermarketů a hledala práci jako pokladní. Shrnula, že se nemá kam vrátit, bojí se o svůj život, mohou ji zabít, nemá žádné lidi, kteří by jí na Ukrajině pomohli, nemá kde bydlet.

[3] Žalovaný dospěl k závěru, že v době předchozího rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany (2015) byla bezpečnostní situace na Ukrajině značně zhoršená i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny, což potvrzují i tehdejší zprávy; v letech 2015 a 2016 došlo ke stabilizaci bezpečnostní situace, bezpečnostní konflikty se již omezovaly na okolí tzv. linie dotyku, tedy hranice mezi územím kontrolovaným povstalcí z Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou. Z informací vyplývajících ze zpráv o politické a bezpečnostní situaci vyplývá, že ukrajinská ústava a zákony garantují svobodu vnitřního pohybu, emigrace a návratu do vlasti, ukrajinská vláda spolupracuje s Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími humanitárními organizacemi při poskytování ochrany a pomoci vnitřně vysídleným osobám či navracejícím se uprchlíkům; žalovaný se tak na základě jemu známých skutečností domnívá, že ukrajinská vláda dbá na jí kontrolovaném území na dodržování lidských práv a základních svobod vnitřně vysídlených osob.

[4] V žalobě stěžovatelka uvedla výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která měl žalovaný porušit; uvedla, že v jejím případě nebylo postupováno s ohledem na její individuální situaci. Připomněla, že pochází z Doněcku, který byl v době jejího odchodu z vlasti, tj. v roce 2014, místem bezprostředně zasaženým ozbrojenými střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a ruskými separatisty. Konstatovala, že správní orgán čerpá své informace z neaktuálních zpráv; bezpečnostní situace na celém území Ukrajiny se s ohledem na politické poměry a boje na východě země opětovně zhoršila, o čemž svědčí aktuální zpráva Human Rights Watch či OBSE ze dne 27. 3. 2017. V České republice by ráda zůstala, integruje se do společnosti, bydlí v Praze v nájemním bytě, a co se týče vzdělání, má uznaný zahraniční vysokoškolský diplom. Rovněž zde absolvovala rekvalifikační kurz. Tyto skutečnosti zvyšují její šance na trhu práce a lze předpokládat její úspěšné začlenění na trh práce. Při ústním jednání znovu upozorňovala na eskalaci konfliktu na Ukrajině a na aktuální dění na východě Ukrajiny.

[5] Městský soud se v otázce posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině ztotožnil s žalovaným a žalobu zamítl. Dle názoru městského soudu z informací o situaci na Ukrajině, které jsou ve spise založeny, vyplývá, že v období od udělení doplňkové ochrany v roce 2015 došlo na Ukrajině ke stabilizaci politické i bezpečnostní situace v zemi ve srovnání s rokem 2014, bezpečnostní incidenty na území Ukrajiny se omezovaly na okolí tzv. linie dotyku, tedy hranice mezi územím kontrolovaným povstalcí z Luhanské a Doněcké lidové republiky a ukrajinskou armádou, v oblastech sousedních však byla bezpečnostní situace stabilní a došlo rovněž i k pokroku v oblasti zajištění práv vysídlených osob; zakonzervování ozbrojeného konfliktu pouze do některých částí východní Ukrajiny s tím, že ve zbytku ukrajinského území je bezpečnostní situace klidná, protože neexistuje žádná objektivní překážka, která by aktuálně bránila ve využití tzv. institutu vnitřního přesídlení, potvrzují zprávy o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině. Městský soud poukázal na to, že sestra a matka stěžovatelky se usadily v Kyjevě, přestože pocházejí ze stejného města jako stěžovatelka; stěžovatelka tak má na Ukrajině i určité vazby a zázemí a může tedy využít rovněž i pomoci svých příbuzných. Městský soud poukázal rovněž na to, že stěžovatelka je podle svého sdělení práce schopnou osobou, nemá žádnou vyživovací povinnost ani jiné závazky, nemá žádná zdravotní omezení ani vážné zdravotní problémy a není tedy ani zranitelnou osobou a ani osobou s nějakými specifickými potřebami.

[6] V kasační stížnosti stěžovatelka namítá důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Vady řízení před správním orgánem a nesprávné posouzení soudu spatřuje v posuzování neaktuální a nedostatečné informace o zemi původu; zejména namítá, že městský soud nesprávně posoudil povinnost správního orgánu ve prospěch i neprospěch žadatele shromažďovat veškeré relevantní informace. Pro splnění této své povinnosti si správní orgán musí zajistit aktuální a relevantní informace, které jsou důvěryhodné a vyvážené, ověřené z různých zdrojů a zároveň transparentní

a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71). Městský soud ve svém rozhodnutí (odst. 10 napadeného rozhodnutí) pouze odkazuje na rozhodnutí správního orgánu, kde je konstatováno, že bezpečnostní situace se v letech 2014 a 2015 stabilizovala, nijak však již nepřihlíží k aktuálním zprávám o zemi původu. Stěžovatelka přitom požádala o prodloužení doplňkové ochrany v roce 2017, zprávy, popisující situaci na Ukrajině v letech 2014 či 2015 zcela jistě nemohou být vyhodnoceny jako relevantní a aktuální. Taktéž zpráva Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, popisující situaci vnitřně přesídlených osob k datu 7. září 2015 není a nemůže být brána jako relevantní a aktuální pro posouzení možnosti vnitřního přesídlení stěžovatelky v jejím konkrétním případě. Dle stěžovatelky nelze odkazovat na dva roky staré zprávy, či zprávy popisující situaci v zemi původu stěžovatelky dva roky před podáním její žádosti o prodloužení doplňkové ochrany.

[7] Stěžovatelka má rovněž za to, že jak žalovaný, tak následně městský soud nepostupovali v souladu s konstantní judikaturou NSS a nezohlednili všechna kritéria pro posouzení možnosti vnitřního přesídlení. Podle MZV USA sice došlo ke zlepšení registrace a distribuce pomoci vnitřně přesídleným osobám, nicméně v některých oblastech je podpora ukrajinskou vládou limitovaná, například přestože ukrajinské úřady by měly poskytnout ubytování po dobu šesti měsíců zdarma, ve skutečnosti k tomu však nedochází. Dle mezinárodních i domácích organizací fungování systému ochrany není efektivní. UNHCR v září 2015 publikovalo, že: *„mezery v právním a regulatorním rámci týkajícím se vnitřně přesídlených osob mají nadále negativní dopad a působí těmto osobám problémy při dosahování pomoci ze strany státu, včetně základních služeb.“* K tomu, aby vnitřně přesídlené osoby vůbec dosáhly na nějakou formu podpory od státu, musí být zaregistrovány, přičemž se při registraci střetávají s těžko překonatelnými administrativními překážkami. S ohledem na obtíže, které představuje zrušení registrace na jednom místě a nová registrace na místě jiném, vyvolává tato povinnost obavy z omezování svobody pohybu. Přitom většina vnitřních vysídlenců uvádí, že se z místa svého původního vysídlení nejméně jedenkrát přestěhovali, často kvůli tomu, že v místě svého prvního bydliště nemohli najít potřebnou pomoc či zaměstnanecké příležitosti.

[8] Na základě výše uvedeného stěžovatelka namítá, že správní orgán dostatečně neodůvodnil splnění podmínky, zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. V případě nuceného navrácení na Ukrajinu a ocitnutí se v postavení vnitřně přesídlené osoby, dojde ke snížení životní úrovně stěžovatelky pod životní minimum a bude nucena žít v bídě (například v rozsudku NSS ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2017 - 93, se uvádí, že *„pokud by například žadatel byl bez rodinných vazeb a bez neformální sociální sítě, přemístění nebude připadat v úvahu, ledaže by žadatel nebyl ani jinak schopen vést vcelku běžný život na vyšší úrovni, než je úroveň životního minima.“*).

[9] Stěžovatelka je dále přesvědčena, že rozhodnutím o neudělení, resp. neprodloužení mezinárodní ochrany dochází k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech z toho hlediska, že je jí odíráno právo na rodinný a soukromý život na území České republiky, kde má již vybudovaný soukromý a o sociální vazby. K zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele vycestováním by zcela jistě došlo a dle jejího názoru v tomto konkrétním případě není tento zásah v demokratické společnosti nevyhnutelný. Stěžovatelka přitom má za to, že v jejím případě jsou vážné okolnosti dány. Správní orgán měl tak povinnost se možným zásahem do soukromého života zabývat, což však ve svém rozhodnutí zcela pomínil; stejně tak tuto otázku pomínil městský soud.

[10] Stěžovatelka má za to, že by měla být kasační stížnost posouzena jako přijatelná, neboť jak žalovaný, tak městský soud zcela rezignovali na důsledné posouzení možnosti vnitřního přesídlení podle standardů judikovaných Nejvyšším správním soudem, což představuje

zásadní pochybení, které má zřejmý negativní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Stěžovatelka s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu zrušil a současně zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i kasační stížností napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy; městský soud dle jeho názoru vypořádal všechny konkrétně uplatněné námitky obsažené v žalobě stěžovatelky, jeho úvahy jsou jasné a srozumitelné a výrok rozsudku je řádně a (a vzhledem ke kvalitě a obsahu podané žaloby) i velmi podrobně odůvodněn. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nepřijatelnost odmítl, popř. ji zamítl.

[12] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*. 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v kasační stížnosti předestřené námitky se netýkají právních otázek, k nimž by bylo nutné se judikatorně vyjádřit, neboť sama skutečnost, že stěžovatelka hodnotí rozhodné skutečnosti a jejich význam pro udělení, resp. prodloužení doplňkové ochrany jinak než správní orgán či soud, nesvědčí o pochybení, natož o zásadním pochybení, které mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Městský soud podrobně popsal rozhodný skutkový stav, odkázal na informace, které jsou ve věci relevantní, jsou obsahem správního spisu, a žalovaný, potažmo městský soud je náležitě vyhodnotili. Městský soud se ani neodchýlil od ustálené a vnitřně jednotné judikatury dlouhodobě zastávané Nejvyšším správním soudem.

[14] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[15] Povinností žalovaného je nepochybně žádost stěžovatelky o prodloužení doplňkové ochrany řádně posoudit na základě skutečností, které jednak sama uvedla a které ve správním řízení jinak vyjdou najevo (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publikované pod č. 2289/2011 Sb. NSS). V daném případě tak žalovaný učinil a dospěl k závěru, že tvrzení uváděná stěžovatelkou ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují prodloužení doplňkové ochrany; tento závěr v napadeném rozsudku potvrdil rovněž městský soud. Jak žalovaný, tak městský soud ve svém hodnocení uvedli důvody, za kterých byla stěžovatelce udělena doplňková ochrana v roce 2015; odkázali především na to, že v dané době, s ohledem na zhoršenou situaci v místě jejího bydliště, jakož i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny, měla stěžovatelka v té době

ztíženou možnost vnitřního přesídlení. Městský soud stejně jako žalovaný nepopírá existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, odkazuje však na zprávy, které jsou založeny ve spise a potvrzují zakonzervování ozbrojeného konfliktu pouze do některých částí východní Ukrajiny s tím, že ve zbytku ukrajinského území je bezpečnostní situace klidná, protože neexistuje žádná objektivní překážka, která by aktuálně bránila stěžovatelce ve využití tzv. institutu vnitřního přesídlení.

[16] Jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 1 Azs 113/2016 - 29, v případě zjišťování možnosti vnitrostátní ochrany žadatele je nutné posoudit splnění všech podmínek, které z citovaných ustanovení dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, přičemž „[p]odle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93 (publ. pod č. 1551/2008 Sb. NSS) je při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytné zhodnotit především realnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. poblaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Z rozsudku ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74, pak vyplývá, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nutné posoudit čtyři kritéria: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nebrotí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele“. Při posuzování eventuality vnitrostátní ochrany v jiné části země původu je tudíž kladen důraz mj. na realnost dané možnosti a její faktickou proveditelnost. Žalovaný, jakož i městský soud požadavky judikatury zcela reflektovali, neboť hodnotili jak osobu stěžovatelky, které nic nebrání v přesídlení do jiné části země, tak, jako to ostatně učinily její matka a sestra. Stěžovatelka rovněž není osobou, která by nedokázala s ohledem na své vzdělání a praceschopnost vést v jiné části Ukrajiny běžný život, není ani osobou, která by se zde musela ocitnout na hranici chudoby, není ani osobou, která by se zde ocitla zcela osamocena bez jakýchkoli rodinných či sociálních vazeb. V tomto směru je skutkový stav ve věci stěžovatelky zcela odlišný od věci, o které bylo rozhodnuto zdejším soudem pod sp. zn. 4 Azs 99/2017, na kterou stěžovatelka odkazovala.

[17] Nejvyšší správní soud se již několikrátě podrobně vyjádřil k požadavku na vyhodnocení informací o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu a konstantně vychází z toho, že musí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (např. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 55/2008 - 71 ze dne 31. 7. 2008). Posouzení, zda v tom kterém případě žalovaný podle uvedených pravidel postupoval, je otázkou hodnocení okolností jednotlivých věcí, nikoli problematikou s judikatorním přesahem (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 293/2017 - 30). Není pravdou, že žalovaný hodnotil pouze situaci v zemi stěžovatelky v době rozhodování o její první žádosti o mezinárodní ochranu; jakkoli jsou ve spise obsaženy i informace z roku 2015, jsou zde však rovněž relevantní zprávy o politické a bezpečnostní situaci z konce roku 2016, konkr. např. podrobné informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 24. listopadu 2016, - v níž je uveden, kromě konstatování zklidnění situace, i přehled jednotlivých oblastí a popis bezpečnostní situace v nich; většina je pod kontrolou ukrajinské vlády a nedochází tam k žádným bezpečnostním incidentům (takto je mimo jiné rovněž charakterizována oblast Kyjevská; demonstrace za odvolání prezidenta, které stěžovatelka zmiňuje, nelze považovat za hrozbu vážné újmy či násilí, které by zde stěžovatelce hrozilo); z uvedeného dokumentu se rovněž podává, co se týče vnitřního přesídlení osob, že byť v některých oblastech je podpora těchto osob limitována, v zásadě došlo ke zlepšení; fakt,

že je možnost přesídlení vázána na určité administrativní úkony (registrace) nelze hodnotit jako objektivní překážku, která by stěžovatelce v přesídlení do jiné části země bránila. Je pravdou, že stěžovatelka upozornila na eskalaci ozbrojeného konfliktu na začátku roku 2017 a na nárůst politického napětí na Ukrajině; cituje zde ze zpravodajského serveru BBC; tyto informace se však týkají nepříznivých důsledků bojů pro civilisty v přestřelkách na východě Ukrajiny v Doněcké oblasti. K otázce bezpečnostní situace v zemi, kam má být cizinec vrácen v souvislosti s posouzením možného vnitřního přesídlení, Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že koncept vnitrostátní ochrany je vyjádřením subsidiarity mezinárodní ochrany; stěžovatelka tedy primárně musí využít možností vnitřního přesídlení (srov. např. rozhodnutí NSS sp. zn. 2 Azs 29/2011, sp. zn. 7 Azs 3/2012, či sp. zn. 6 Azs 22/2014).

[18] K hodnocení situace na Ukrajině v relevantním období se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 293/2017 - 30, kde konstatoval: „[Ž]alovaný vycházel z dostatečného množství zpráv o zemi původu, které pojímají dění na Ukrajině v letech 2015 a 2016. Je pravda, že informace o vývoji situace v roce 2017 jsou pouze omezené, napadené rozhodnutí ale bylo vydáno v polovině měsíce února, což znamená, že i zprávy z konce roku 2016 byly v té době přibližně čtvrt roku staré. Vzhledem k tomu, že zprávy vypovídají o tom, že situace v zemi byla (kromě východní části) stabilizovaná, lze takové zprávy považovat za dostatečně aktuální. Pokud stěžovatel neoznačil konkrétní skutečnosti, které se měly udát a které žalovaný pominul, nemohla být jeho námitka opodstatněná.“ V případě stěžovatelky rozhodoval žalovaný dne 16. 2. 2017; informace z přelomu roku 2016 tudíž lze považovat za relevantní a aktuální.

[19] Pokud stěžovatelka tvrdí porušení článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech, nelze takové porušení poměřovat přáním stěžovatelky zůstat v České republice, neboť se zde integruje do společnosti, bydlí v Praze v nájemním bytě, má uznaný zahraniční vysokoškolský diplom a absolvovala zde rekvalifikační kurz, což zvyšuje její šance na trhu práce. Městský soud ve svém rozsudku zcela správně shledal, že výše uvedená tvrzení jsou pro posouzení dané věci zcela bez významu.

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Městský soud při svém rozhodování nevybočil z této judikatury a nedopustil se ani žádného procesního pochybení. Netvrdila-li stěžovatelka žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti, nelze než uzavřít, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje její vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji usnesením odmítl.

[21] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu